

Sygnatura akt IV Ka 270/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Krzysztof Płudowski SO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale funkcjonariusza celnego Romana Talarskiego z Urzędu Celnego w W.

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 roku

sprawy **A. H.**

oskarżonego z art. 54 § 2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 30 stycznia 2014 roku, sygnatura akt II K 711/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. stwierdza, iż koszty procesu zaistniałe w postępowaniu odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 270/14

UZASADNIENIE

Urząd Celny w W. wniósł akt oskarżenia przeciwko A. H., oskarżając go o to, że:

Będąc podatnikiem podatku akcyzowego uchylał się od opodatkowania w ten sposób, że nie złożył w terminie 14 dni, tj. od 10.06.2010 Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. deklaracji uproszczonej AKC-U dla tego podatku w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym pojazdu samochodowego marki B. (...)o numerze identyfikacyjnym VIN (...)przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 13.071,00 złotych

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 54§2 kks.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 roku (sygnatura akt II K 711/13) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu A. H. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj przestępstwa skarbowego z art. 54§2 kks, zaś wydatki w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. H. kwotę 1600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł urząd celny, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegających na bezkrytycznej ocenie wyjaśnień oskarżonego A. H. złożonych w toku postępowania sądowego oraz przyjęcie za wiarygodne dowodów zgłoszonych przez obrońcę oskarżonego, a oddalenie istotnych wniosków oskarżyciela publicznego, co miało wpływ na treść wyroku i doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego A. H.,

a podnosząc wskazany zarzut wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do Sadu Rejonowego w Wałbrzychu celem ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Za chybione uznać należy stanowisko skarżącego, wyrażające się uznaniem, że sąd rejonowy dokonał w niniejszej sprawie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Zauważyć należy, iż błąd ten ma miejsce wówczas, gdy sąd rozpoznający daną sprawę wyciągnie nielogiczne wnioski z ujawnionego materiału dowodowego, taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Sąd rejonowy dokonał rzeczowej i obiektywnie analizy oraz oceny wszystkich zgromadzonych dowodów i ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, która jest zgodna zarówno z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego i nie wykazuje żadnych błędów natury faktycznej czy też logicznej.

Rozpoznając podniesiony zarzut przede wszystkim zaznaczyć należy, iż przestępstwo z art. 54 § 2 kks, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu A. H., należy do kategorii czynów zabronionych kierunkowych. Dla możliwości przypisania tego przestępstwa koniecznym pozostaje wykazanie zamiaru bezpośredniego zabarwionego chęcią uchylenia się przez podatnika od opodatkowania. Zamiar ewentualny nie jest karalny. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie nie pozwala natomiast, jak zasadnie uznał sąd rejonowy, na przypisanie wymienionemu oskarżonemu bezpośredniego zamiaru popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 54 § 2 kks co skutkowało uniewinnieniem tego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Odnosząc się do przedstawionej w apelacji argumentacji zauważyć należy, iż niekwestionowaną pozostaje okoliczność, że oskarżony zakupił w dniu 10 czerwca 2010 roku na terytorium Niemiec samochód (...) o numerze VIN (...). Zaznaczyć przy tym w tym miejscu należy, iż pojazd ten (w pewien czas przed jak i wówczas gdy oskarżony dokonał nabycia tego pojazdu) jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów zarejestrowany był jako samochód ciężarowy. Autor apelacji jakkolwiek dostrzegając powyższe we wniesionym środku odwoławczym jednocześnie czyni dywagacje, iż „zastanawiającym zatem jest fakt czemu miało służyć przerejestrowanie samochodu osobowego na ciężarowy na sześć dni przed sprzedażą”. Odnosząc się do powyższych wywodów godzi się w tym miejscu zauważyć, iż zamiaru z jakim działał sprawca nie można domniemywać, zamiar ten należy mu w sposób niewątpliwy, bezsporny udowodnić, zaś w czynności „przerejestrowania” za granicą oskarżony udziału nie brał.

Rozpatrując niniejszą sprawę za zasadne uznać należy wyrażone przez sąd rejonowy stanowisko, iż dokonując zakupu pojazdu (...) oskarżony nie miał świadomości, że pojazd ten podlegał opodatkowaniu podatkiem akcyzowym spełniając normy (...) nomenklatury scalonej jako samochód osobowy zwłaszcza, iż z dokumentów którymi dysponował dokonując zakupu pojazdu (w tym zwłaszcza zaświadczenie o dopuszczeniu do ruchu, zaświadczenie z dnia 09.06.2012 r. o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu) wynikało, iż jest to pojazd ciężarowy, przy czym po sprowadzeniu pojazd ten został zarejestrowany w wydziale komunikacji Starostwa Powiatowego jako samochód ciężarowy.

Zwrócić należy także uwagę, iż w niniejszej sprawie nie zostało niewątpliwie wykazane aby przedmiotowy pojazd został zakupiony w autoryzowanym salonie samochodowym - oskarżony zapewne miałby wówczas możliwość zapoznania się z kompletną dokumentacją dotyczącą tego konkretnego modelu samochodu (który jak podnosi skarżący przytaczając informację uzyskaną od został wyprodukowany w 2005 roku na podstawie europejskiej homologacji osobowej nr (...)typ pojazdu (...), czyli osobowy (terenowy) - lecz jak zasygnalizował autor apelacji pojazd ten został zakupiony od osoby fizycznej S.P.. Ponadto nadmienić także należy odnosząc się do przedstawionej przez autora apelacji argumentacji, iż w sprawie tej brak jest podstaw do uznania aby oskarżony profesjonalnie zajmował się działalnością polegającą na kupnie i sprzedaży samochodów jak również ich przywozem z zagranicy i w związku z powyższym dysponował wiedzą odnośnie regulacji prawnych dotyczących podatku akcyzowego w tym zwłaszcza przyjętej w nomenklaturze scalonej kwalifikacji pojazdów. Dla ustalenia jak przedstawiała się świadomość oskarżonego co do okoliczności stanowiących o konieczności złożenia deklaracji w związku z nabyciem wewnątrzwspólnotowym przedmiotowego pojazdu a także uznania pojazdu za pojazd osobowy warto również przytoczyć wyjaśnienia oskarżonego w których podał, iż „ja z uzyskanych dokumentów, tzn. BRIFu – niemieckiej karty pojazdu, przeglądu rejestracyjnego – pierwszego, deklaracji z Urzędu Skarbowego – zaświadczenia i dowodu rejestracyjnego pojazdu wydanego przez Wydział Komunikacji oraz informacji miałem pewne prawo przepuszczać, że nie zakupiony przeze mnie samochód nie podlega podatkowi akcyzowego, a zatem nie powinienem składać żadnej deklaracji w tym zakresie” (k. 80). Nie bez znaczenie pozostaje tutaj również zaświadczenie z US w L.(k.94), które co prawda dotyczy podatku od towarów i usług, jednak opisuje pojazd jako ciężarowo-osobowy.

Mając na względzie powyższe - dzielając argumentację uzasadnienia zaskarżonego wyroku - podniesiony zarzut nie można uznać za trafny, bowiem nie można domniemywać winy i odpowiedzialności karnej.

Z tych też względów apelacja Urzędu Celnego w W. nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 pkp zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.